

tidligere forespørgsel, overbevist om, at den ekstra indsats, vi som en del af aftalen nu sætter i værk, vil få stor betydning i forhold til at reducere og forebygge nedslidningen på arbejdsmarkedet.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen): Tak til beskæftigelsesministeren. Vi går nu over til forhandlingen, og den første, der får ordet, er ordføreren for forespørgerne, hr. Jørgen Arbo-Bæhr.

Forhandling

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Tak for besvarelsen fra ministeren.

Jeg kan egentlig godt forstå, at beskæftigelsesministeren er glad for de ting, han har fået gennemført i et samarbejde med Dansk Folkeparti, Socialdemokraterne og De Radikale. Jeg kan også godt forstå, at beskæftigelsesministeren har en tiltro til sin egen Velfærdskommission. Hvad jeg har lidt sværere ved at forstå, er måske, at beskæftigelsesministeren giver udtryk for at ignorere de sociale forskelle, der er i sundhed og levealder for forskellige grupper.

Lad mig starte med at gøre et tankeeksperiment: Lad mig for et kort øjeblik tro på beskæftigelsesministeren, lad os tro på, at det imod alle odds vil lykkes at sikre, at de mennesker, der bygger vores huse, passer vores gamle og vores børn og gør rent på vores skoler, i fremtiden ikke bliver slidt ned, at de er raske og rørige og glade for deres arbejde, også når de bliver 60 eller 62 år. Hvis det virkelig er sandt, vil der jo være mange, mange færre, der vil gå på efterløn som 60-årige. Det er jo næsten det mest groteske ved hele den her diskussion om den senere tilbagebetrækning. Hvis vi kan tro på dem, der står bag ved, at man har forringet efterlønsordningen og sat efterlønsalderen op, er det i virkeligheden fuldstændig unødvendigt at røre ved efterlønsalderen.

Kl. 11.45

Nu kan man så sige, at der ikke er noget, der tegner til eller tyder på, at de får ret. Intet tyder på, at de seneste årtiers tempoopskrining, effektiviseringer og mere og mere stressende arbejdsforhold ikke vil fortsætte også de kommende årtier.

Lad mig gøre det krystalklart: Jeg synes, det er et gode for vores samfund og et gode for rigtig mange mennesker, at vi generelt lever længe-

re, og at nogle af os har et sundere liv i længere tid. Jeg mener, at det er den centrale opgave for alle, der har indflydelse på forholdene på arbejdsmarkedet, at imødegå fysisk og psykisk nedslidning og skabe et arbejdsmarked for mennesker, hvor der er plads til alle, og hvor man går glad på arbejde og tilfreds hjem igen.

Det er jo også derfor, Enhedslisten har foreslået, at vi tager fat ved ondets rod, nemlig at alt for mange mennesker bliver slidt ned af alt for meget og for hårdt arbejde, mens andre tusinder bliver syge af for lidt eller intet arbejde.

Men den politik bliver aktivt modarbejdet af den siddende regering og af såvel private som offentlige arbejdsgivere. Det er sørgeligt, men det er sandt. Nedslidning og stress er en realitet, og ulighederne i sundhed og levealder er et faktum. Derfor er forhøjelsen af efterlønsalderen et slag i ansigtet på dem, der først må finde sig i at blive slidt ned af deres arbejde og derefter får frataget mindst 2 år af deres muligheder for at nyde alderdommen.

For at det ikke skal være løgn, stopper partierne bag efterlønsforringelserne ikke her, nej, de har allerede nu besluttet, at efterlønsalderen ikke skal være 62 år og ikke 63 år, men at den automatisk skal sættes op i takt med, at den gennemsnitlige levealder stiger. Vi kan se frem til en efterlønsalder på 66 år i 2040. Når direktøren og den højtuddannede funktionær får flere år at leve i, får den nedslidte specialarbejder og den stressede hjemmehjælper færre år til at nyde deres alderdom. Det er vel klassepolitik, så det er til at forstå.

At ulighedernes forkæmpere i Venstre og Konservative går ind for en så asocial politik, kan egentlig ikke undre mig, men at Socialdemokraterne, Radikale og Dansk Folkeparti er hoppet med på den, synes jeg er dumt og ynkværdigt.

I juni måned prøvede Dansk Folkepartis hr. Kristian Thulesen Dahl at forsvare sig med, at en yderligere forhøjelse af efterlønsalderen ud over de 62 år kræver en ny beslutning. Det står faktisk også i aftaleteksten. Men som det så ofte sker, når beskæftigelsesministeren får en lillefinger, tager han hele hånden. Nu har vi fået hans lovforslag, og her er al snak om en ny politisk beslutning manet i jorden. Ministerens forslag er: Al magt til ministeren; det fremgår krystalklart af lovforslaget. Hr. Thulesen Dahl er simpelt hen blevet taget ved næsen. Faktum er, at efterlønsforliget pr. automatik betyder stadig